

Astăzi nu vorbim doar despre standarde, nu doar despre raportare financiară și nu doar despre reglementare.

Vorbim despre **încredere**.

În anul 2026, încrederea a încetat să mai fie o categorie abstractă.

Ea a devenit un factor economic.

Un activ financiar.

Și, într-un anumit sens, infrastructura întregului sistem financiar.

Permiteți-mi să adresez o întrebare.

Cât costă lipsa încrederii în informația financiară?

Nu este o întrebare filozofică. Este o chestiune legată de costul capitalului.

Atunci când investitorii au îndoieli:

- crește prima de risc,
- se majorează costul împrumuturilor,
- scade capitalizarea bursieră.

Neîncrederea se transformă în pierderi financiare directe.

În lumea modernă, informația se răspândește instantaneu.

Un singur scandal, o singură eroare de evaluare, o singură politică contabilă agresivă - și compania pierde ani de reputație.

Neîncrederea este un risc financiar.

Iar acest risc se măsoară în procente, în milioane și uneori în miliarde.

**TECHNOLOGY
DOES NOT CREATE
TRUST.**

**IT MAKES
IT VISIBLE**

Tehnologiile nu creează încredere. Ele o fac vizibilă.

Trăim în era digitalizării.

Sisteme ERP, inteligență artificială, automatizarea auditului, blockchain.

Tehnologiile permit analizarea unor volume uriașe de date.

Dar este important să înțelegem:

Tehnologiile nu creează încredere.

Ele doar fac transparent ceea ce există deja.

Dacă procesele sunt slabe - tehnologia va evidenția slăbiciunea.

Dacă raționamentul profesional nu este fundamentat - analiza va arăta acest lucru.

Dacă estimările sunt excesiv de optimiste - algoritmii vor detecta acest lucru.

Digitalizarea amplifică transparența.

Iar transparența amplifică responsabilitatea.

Aceleași cifre - două abordări.

Să ne imaginăm două companii cu indicatori financiari identici.

Prima companie:

- recunoaște veniturile în mod cât mai agresiv,
- minimizează provizioanele,
- dezvăluie riscurile într-un mod formal.

A doua companie:

- aplică raționament profesional,
- constituie provizioane fundamentate,
- explică în detaliu estimările-cheie și incertitudinile.

Cifrele pot fi aceleași.

Dar percepția este diferită.

↑
Încrederea nu este creată doar de cifre.

Ea este creată prin abordare, transparență și explicații.

Investitorii nu finanțează doar rezultatele.

Ei finanțează calitatea guvernantei. Ei finanțează calitatea guvernantei.

Reglementare, standardizare și încredere.

SIRF asigură comparabilitatea.

SIRF reprezintă limbajul global al informației financiare. Dar standardele nu sunt un scop în sine. Ele sunt un instrument.

Adevărata încredere apare când:

- standardele sunt aplicate consecvent,
- dezvăluirile sunt clare și ușor de înțeles,
- raționamentul profesional este documentat și explicat.

Astăzi, raportările financiare i se adaugă sustenabilitatea, factorii ESG și riscurile nefinanciare. Investitorii doresc să înțeleagă nu doar profitul, ci și sustenabilitatea pe termen lung a afacerii. Standardele sunt limbajul încrederii.

Dar acest limbaj trebuie vorbit cu onestitate.

Încrederea ca avantaj competitiv.

În anul 2026, încrederea a devenit un activ strategic.

Entitățile cu un nivel ridicat de încredere:

- atrag finanțare mai rapid,
- obțin condiții mai avantajoase,
- au relații stabile cu investitorii,
- trec mai ușor prin crize.

Încrederea reduce volatilitatea.

Atunci când apare o criză, piața îi iartă pe cei în care are încredere.

Și îi sancționează pe cei care și-au pierdut deja capitalul de încredere.

Astăzi putem afirma:

Încrederea este mai valoroasă decât profitul pe termen scurt.

Pentru că profitul poate fi recuperat.

Reputația — mult mai greu.

Cifrele spun o poveste. Încrederea decide dacă ea va fi crezută.

Raportarea financiară este o poveste. O poveste despre strategie, riscuri, guvernanta și perspective.

Dar investitorii, autoritățile de reglementare și creditorii pun o singură întrebare: *Se poate avea încredere în această poveste?*

Și aici profesioniștii financiari joacă un rol esențial.

Ei sunt cei care:

- elaborează estimări,
- analizează incertitudinile,
- iau decizii profesionale,
- își asumă responsabilitatea pentru transparență.

De la „întocmitori de rapoarte” am trecut la rolul de arhitecți ai încrederii.

Viitorul aparține celor care sunt capabili să explice cifrele, nu doar să le prezinte.

ÎNCREDERE = COSTUL CAPITALULUI

Dacă exprimăm tot ceea ce am spus într-o singură formulă:

Scăderea încrederii = creșterea costului capitalului.

Și invers:

Un nivel ridicat de încredere = finanțare sustenabilă și stabilitate pe termen lung.

Ecosistemul financiar al încrederii include:

- conducerea,
- contabilii,
- auditorii,
- autoritățile de reglementare,
- investitorii,
- tehnologiile.

Este un sistem interconectat.

Dacă un element este slăbit - întreaga structură suferă.

Încrederea nu apare în momentul auditului.

Ea se construiește zilnic - prin decizii, estimări și dezvăluiri.

Iar în 2026, încrederea este cea care determină calitatea sistemului financiar.